

Παζάρι Ονειρών

(βασισμένο στο παραμύθι της Λιλής Λαμπρέλλη «Αυτός που ξεπουλούσε όνειρα» από την προφορική παράδοση, σε θεατρική διασκευή της Έφης Καραγιάννη)

Περίληψη

Ένα ερωτικό παραμύθι, από την προφορική παράδοση των σούφι, που μπορεί να παιχτεί από εφήβους κι ενήλικες.

Αυτή ιστορία θα μπορούσε ολόκληρη να χωρέσει στον στίχο «Αξίζει φίλε να υπάρχουν για ένα όνειρο κι ας είναι η φωτιά του να σε κάψει».

Για όλους εκείνους που έχουν την τόλμη να ονειρεύονται αλλά και για όσους ψάχνουν τα όνειρα τους, στα πολύχρωμα παζάρια αυτού του κόσμου.

Πρόσωπα

Αφηγήτρια

Γέρος

Αγοραστής 1

Αγοραστής 2

Αγοραστής 3

Νεαρός

Αρχόντισσα

Νεαρή

Γριά

Νεράιδα

Αφηγήτρια: Μια φορά, σ' ένα παζάρι, ένας γέρος πουλούσε τα όνειρά του. Σ' όλη του τη ζωή είχε πολλά. Τίποτα δε βγήκε αληθινό. Τώρα, δεν είχε πια τι να τα κάνει κι είπε να τα δώσει όσο όσο, μήπως και καταφέρει να' χει ψωμί και λίγα ξύλα για την φωτιά ως να κλείσει τα μάτια του.

Γέρος: Όνειραααα, εδώ τα καλά τα όνειρα. Κανένα τους δεν κληρώθηκε ακόμα. Περιμένουν εκείνον που θα τα κερδίσει. Όλα πολύτιμα. Όλα φτηνά. Όνειραααα...

Μαζεύετε πλήθος για να δει τον πάγκο με τα όνειρα.

Αφηγήτρια: Ήταν πολλοί οι ανήμποροι να ονειρευτούν. Πολλοί που' θελαν πολλά χωρίς να τρέξουν πίσω τους, χωρίς καν να τα ζητήσουν ούτε στον ύπνο ούτε στον ξύπνο τους.

Αγοραστής 1: Γέρο. Θέλω ένα όνειρο που θα με κάνει να τσακίσω όποιον σταθεί στον δρόμο μου για να τα έχω όλα. Γιατί όλα τα θέλω. Και πλούτο αμύθητο και γυναίκες υποτακτικές και σκλάβους και δήμιους και λαούς στις προσταγές μου.

Γέρος: Έλα να σου ψιθυρίσω το όνειρο που σου μοιάζει. Είναι απ' τα νιάτα μου. Εμένα με τρόμαξε, όμως σε σένα μπορεί να ταιριάζει. Είδα πως περπατούσα, περπατούσα και νύχτωνε. Μπήκα σε μια σπηλιά, κι είδα σε μια γωνιά τ' αυγά του δράκου που κοιμόταν. Τα' κλεψα κι έτρεξα σπίτι μου. Τα ζέστανα στον κόρφο μου και σε ώρες μέσα βγήκανε δρακάκια. Κι αυτά, σα με είδανε μπροστά τους, πίστεψαν πως ήτανε παιδιά μου. Τα' ανάθρεψα σαν πιστά σκυλιά, να' ναι στις προσταγές μου – κι ό,τι ήθελα το' χα. Έστελνα τα δρακάκια, που θέριεψαν κι έγιναν δράκοι θεόρατοι, και μου' φερναν ό,τι λαχταρούσα. Όλοι στα πόδια μου να με προσκυνούν. Όλοι να με φοβούνται. Χωρίς να κάνω τίποτα, προστάζοντας μονάχα, απόκτησα χωριά και πολιτείες μεγάλες και θάλασσες κι ερήμους και ποταμούς και θησαυρούς που δε βάζει ο νους και γυναίκες πεντάμορφες και σκλάβους πιστούς και λαούς προσκυνημένους.

Αγοραστής 1: Το παίρνω.

Γέρος: Δέκα δεκάρες.

Αγοραστής 1: Δέκα καμουτσιές θα σου δώσω γέρο. Είναι ολοφάνερο πως τ' όνειρο φτιάχτηκε για μένα και μου τ' κλεψες. Χάσου από τα μάτια μου και μην τολμήσεις να ξαναφανείς μπροστά μου.

Αγοραστής 2: Θα' θελα δόξα γέροντα. Ζητωκραυγές, χειροκροτήματα, όλα όσα αξίζω και δεν τα' χω.

Αφηγήτρια: Κι ο γέρος του ψιθύρισε ένα άλλο όνειρο. Κι αυτός που ήθελα δόξα, πλήρωσε από μόνος του κάμποσα χρυσά.

Αγοραστής 3: Γέρο εγώ θέλω ένα όνειρο φτηνό γιατί δεν έχω πολλά για να σου δώσω.

Γέρος: Πάρε το όνειρο σου χωρίς αντάλλαγμα. *(σκύβει για να του πει ψιθυριστά το όνειρο)*

Αφηγήτρια: Κι ήρθανε κι άλλοι πολλοί κι αγόραζαν, άλλος ακριβά, άλλος φτηνά, άλλος χωρίς αντάλλαγμα. Και ξεπούλησε ο γέρος και την ώρα που ετοιμαζότανε να φύγει, πρόσεξε έναν νεαρό άντρα που ήταν εκεί ώρα πολλή κι αμίλητος κοιτούσε το αλισβερίσι των ονείρων.

Γέρος: Ποιος είσαι; Απ' το πρωί σε πήρε το μάτι μου να στέκεις εκεί δα, ασάλευτος. Ποτέ δε σ' έχω δει στα μέρη μας. Τι σ' έφερε ως εδώ;

Νεαρός: Έρχομαι από μακριά. Ψάχνω να βρω ποιος είμαι.

Γέρος: *(γελώντας)* Όλοι αυτό ψάχνουμε, αλλά εύκολο είναι, νομίζεις; Γέρασα κι ακόμα δεν το ξέρω. Ξεπουλάω όνειρα κι εφιάλτες, το πιστεύεις; Μόνο και μόνο για να μην πεθάνω από την πείνα και το κρύο. Νιώθω τόσο ανήμπορος πια.

Ο νεαρός άντρας βγάζει από την τσέπη του μερικά νομίσματα για να του δώσει.

Νεαρός: Πάρε αυτά. Δεν έχω άλλα για να σου δώσω.

Γέρος: Την ευχή μου να' χεις, γιε μου. Θέλεις κι εσύ ένα όνειρο; Όλο και κάτι μου' χει περισσέψει.

Νεαρός: Σ' ευχαριστώ, αλλά δεν το πιστεύω πως αγοράζονται ή χαρίζονται ή αρπάζονται τα όνειρα.

Γέρος: Τότε, αν θέλεις, θα σου πω μια ιστορία που μοιάζει με όνειρο. Το μόνο που κυνήγησα σαν ήμουν νέος σαν κι εσένα, αλλά δεν έγινε δικό μου.

Νεαρός: Εγώ έχω ένα δικό μου όνειρο, παππού. Το είδα πολλές φορές, πάντα το ίδιο. Όμως, πες μου την ιστορία. Μια και μου την προσφέρεις δεν μπορώ να σου την απογουρίσω.

Αφηγήτρια: Κι ο γέρος, στοχαστικά, ψάχνοντας μια μια τις λέξεις, άρχισε να μιλά σα να' φερνε στη μνήμη κάτι λησμονημένο.

Γέρος: Ήτανε μια φορά μια αρχόντισσα που είχε χάσει τον άντρα της νέα και ήταν και μητέρα και πατέρας για την μονάκριβη καλόκαρδη κόρη της...

Εμφανίζονται μπροστά η αρχόντισσα με την κόρη της.

Αφηγήτρια: Και πέραγε ο καιρός και το κορίτσι μεγάλωνε και γινόταν όλο και πιο καλό, όλο και πιο ζηλεμένο. Σαν ήρθε ο καιρός να παντρευτεί, δεν υπήρχε κανένα παλικάρι σ' ολόκληρο το βασίλειο που κρυφά ή φανερά να μην την ποθούσε για γυναίκα από τους υποψήφιους γαμπρούς, έξω από το παλάτι. Όμως η νεαρή αρχόντισσα δεν ήθελε κανένα.

Αρχόντισσα: Πρέπει να διαλέξεις σύζυγο. Δεν έχει νόημα να περιμένεις κάποιος άλλος να φανεί.

Νεαρή: Για εμένα έχει νόημα, μητέρα. Δεν θέλω να παντρευτώ κανέναν από τούτα τα μέρη. Εκείνος που αγαπώ είναι το άλλο μου μισό κι είναι μακριά, πέρα απ' την έρημο, πέρα από τα βουνά. Όμως αργά ή γρήγορα θα' ρθει. Γι' αυτό θέλω να πάω να μείνω μονάχη μου σε μια καλύβα να τον περιμένω.

Αφηγήτρια: Η αρχόντισσα ένωσε σα να ξεριζώθηκε η καρδιά της. Όμως δεν εμπόδισε την κόρη της. Της έδωσε να πάρει μαζί της βελόνι και κλωστές κι ένα μακρύ λευκό πανωφόρι για τις κρύες νύχτες στην ερημιά κι έτσι η κόρη ξεκίνησε το ταξίδι της.

Όσο λέγονται τα παραπάνω φεύγει ο πάγκος με τις ευχές και τον γέρο και στη μέση της σκηνής δημιουργείται το καλύβι.

Νεαρή: Εδώ είναι το κέντρο του δικού μου κόσμου. Εδώ θα περιμένω αυτόν που αγαπώ, το άλλο μου μισό, να έρθει να με βρει.

Αφηγήτρια: Σε λίγο το νέο απλώθηκε παντού και κίνησαν από κάθε μεριά βασιλόπουλα κι αρχόντοι και φτωχοί να δοκιμάσουν την τύχη τους.

Αγοραστής 1: Αρχόντισσα...

Νεαρή: Ποιος είναι;

Αγοραστής 1: Εγώ.

Νεαρή: Δεν υπάρχει χώρος για σένα και για μένα εδώ. Πες μου τ' όνομά σου, ξένε, και πήγαινε στο καλό.

Αφηγήτρια: Ο Ξένος έλεγε τ' όνομά του κι εκείνη το κεντούσε στο πανωφόρι της.

η άνω σκηνή επαναλαμβάνονται και με τους αγοραστές 2 και 3.

Αφηγήτρια: Και πέραγε ο καιρός, πέρασαν χρόνια ολόκληρα κι αυτή κεντούσε ονόματα, πλήθος ονόματα πάνω στο λευκό πανωφόρι.

Γριά: Πάει αυτή. Έχασε τα μυαλά της απ' τη πολλή μοναξιά.

Αφηγήτρια: Κι όσο περνούσανε τα χρόνια οι επισκέπτες αραίωναν και στο τέλος δεν ερχόταν πια κανένας.

Γέρος: (στον νεαρό) Θες το πιστεύεις, θες δεν το πιστεύεις, εγώ αυτό το όνειρο κυνήγησα. Στον ξύπνιο μου το είδα. Στ' αλήθεια πήγα κι εγώ μπροστά σε κείνη την καλύβα και χτύπησα την πόρτα και όλα έγιναν όπως σου τα ιστόρησα. Αν θες, πάρε την ιστορία μου και τράβα. Λένε πως η αρχόντισσα είναι ακόμα εκεί.

Νεαρός: Γέροντα, μην κακοκαρδιστείς, αλλά αυτό είναι το όνειρό μου. Η ιστορία που αφηγήθηκες έρχεται και ξανάρχεται στον ύπνο μου, πολλά φεγγάρια τώρα, όμως δεν ξέρω σε ποια ερημιά να ψάξω. Θα 'θελα μόνο να μου πεις ποιο δρόμο να τραβήξω.

Γέρος: Εγώ τράβηξα τον δρόμο των πολλών κι απάντησα ό,τι και όλοι οι άλλοι. Ήτανε λάθος.

Νεράιδα: Εσύ, όμως, πάρε τον δρόμο που σου λέει η καρδιά σου και πες τα λόγια που η ψυχή σου ξέρει.

Νεαρός: Αυτό θα κάνω. Φεύγω γέροντα, σε χαιρετώ.

Αφηγήτρια: Και κίνησε να περπατά μέσα από σκοτεινά σοκάκια και καλντερίμια βουερά και σιγά σιγά βγήκε απ' το παζάρι της πολιτείας. Όσο έβλεπε ζώα κι ανθρώπους, ήξερε πως έπρεπε ν' αλλάξει δρόμο. Έτσι πέρασε ο καιρός. Όσπου μια μέρα, βρέθηκε μπροστά στη μικρή καλύβα. Αμέσως κατάλαβε πως εκείνη που αγαπούσε στα όνειρά του ήταν εκεί.

Νεαρός: Αρχόντισσα...

Νεαρή: *(με σπασμένη φωνή)* Ποιος είμαι;

Νεαρός: *(ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα σιωπής απαντάει χαμογελαστά)* Είμαι εσύ.

Αφηγήτρια: Μπήκε μέσα στο καλύβι και προσπαθούσε να συνηθίσει το μισοσκοτάδο. Σιγά σιγά ξεχώρισε μια μορφή γερμένη από τα τόσα ονόματα που κεντήθηκαν στο φθαρμένο πια από τον χρόνο πανωφόρι.

Γριά: Άραγε το αγόρι είδε τις ρυτίδες που έσκαβαν το πρόσωπό της, είδε τα γκριζα της μαλλιά; Το σίγουρο είναι πως είδε μια κλωστή να βγαίνει από ένα όνομα κεντημένο στον δεξί της ώμο.

Αφηγήτρια: Χωρίς να το σκεφτεί, τράβηξε την κλωστή, ξηλώθηκε το όνομα, εκείνος την άφησε να φύγει από τα δάχτυλα κι η κλωστή βγήκε από την ανοιχτή πόρτα, κι ευθύς έγινε πουλί και πέταξε.

Όλα τα πρόσωπα που εμφανίστηκαν στο έργο ανεβαίνουν στη σκηνή και κοιτάζουν με έκπληξη και θαυμασμό μπροστά.

Νεράιδα: Τότε, εκείνος τράβηξε άλλη κλωστή, ξηλώθηκε άλλο όνομα κι έγινε πουλί κι ύστερα άλλο κι άλλο κι άλλο... Κι όσο πετούσαν τα ονόματα σαν πουλιά τόσο η γυναίκα ξανάνιωνε κι έγινε κορίτσι κι απέκτησε δέρμα λαμπερό και κορμί στητό.

Όλοι παραμερίζουν και στο κέντρο βλέπουμε τους δύο νεαρούς.

Αφηγήτρια: Σαν πέταξε το τελευταίο όνομα, κοιτάχτηκαν για ώρα πολλή. Ύστερα, αυτοί οι δυο που ήταν ένα, βγήκαν απ' την καλύβα και χέρι χέρι περπάτησαν μέσα στην ερημιά. Κι ενώ ο ήλιος έπεφτε, εκείνοι κίνησαν να τραγουδούν. Περπατούσαν και τραγουδούσαν ώσπου χάθηκαν πίσω απ' τους αμμόλοφους κι απόμεινε μόνο το τραγούδι τους να νανουρίζει το ματωμένο φως.

Τέλος